

Nedolžen.

Sodnik: — Ali ste res rekli, gospod Trpotec, da je vaš sosed Trebuhar tat in slepar?
Obtožene: — Res je, res, gospod sodnik, ali jaz tega nisem rekell

Dobro zavrnil.

Gospod doktor, jaz sem vas dal poklicati, da vam povem, da ne verujem v vašo znanost. — Nič ne de, tudi vol ne veruje v znanost žvinozdravnika, in vendar ga ta ozdravi.

Dovolj jasno.

Mlad soprog (en dan po poroki na izprehodu): "To je moja stara gostilna!"
Soproga: "Oho, to je bila!"

Maševanje.

Duhovito.

"Veste, gospa Cvetko, jaz sploh nikamor več ne grem, če pa grem, se peljem."

Raztresenost.

Gospa zdravniku: "Gospoda Gornika, ki ima zelo sitno ženo, poznate se iz mladih let; potem tudi ni čudno, da ga zdravite s toliko pozornostjo!"
Zdravnik: "Da, celo tekmečen sva bila; toda njemu se je posrečilo, da je peljal od obeh oboževano deklico k altarju, in sedaj ne morem napraviti drugega, kakor da ga skušam kolikor dolgo mogoče ohraniti pri življenju!"

SPOM LADI.

Mlada deklica: "Gospod zdravnik, niti misliti si ne morete, kako mi vedno bje sreče!"
Zdravnik: "Za kom pa!"

Pravi vzrok.

Torej vi ste oni plemeniti človek, ki je skočil v vodo, da reši ponesrečenega tovarisa. Ali je bil vaš dober prijatelj?
— To ravno ne, toda dva dolarja mi je bil še dolžan.

Prvi strah.

Sodnik ima pred seboj mladega tatu, ki je prvič ukradel denarnico nekemu trgovcu. Smili se mu in ga hoče dobrodušno odvrniti od grešne poti, ki jo je nastopil.
— Glej, mlad si še — v resnici se mi smiliš, le pripoznaj mi odkritosrečno vse. Ali nisi čutil v sebi nikakega nemira, nikakega strahu, ko si jemal denarnico?
— Da!
— No, vidiš! — in povej mi po pravici, česa si se bal?
— Bal sem se, da bi bila denarnica prazna in moj trud zastoj.

Razumljivo.

— Prosim, javite me gospodu zdravniku.
— Žal mi je, da tega ne morem storiti, ker piše gospod doktor neko znanstveno knjigo — (pogleda v stransko sobo) — če se ne motim, o spalni boleznii!

ZA SMEH IN KRATEK ČAS.

Natančno.

Logar pazniku: — Ali imate uro.
Paznik: — Nimam.
Logar: — Nič ne de! Ob sedmih zjutraj piska vlak na postaji, vi pa izpustite pse ravno pol ure poprej!

Ranjenc.

Grof pade čez stopnico in se vali dol. Sluga prihiti in zakliče:
— Ali se je Vaša grofovska milost pobila?
— Moja milost, — odvrne grof, — se ni pobila, ampak moja glava je vsa potolčena.

Sporazumljenje.

Gospodar (svojemu novemu hlapcu): "Predvsem ti moram povedati, da če sem jezen, ne pazim mnogo na besede, in véasih tudi udarim."
Hlapec: "Prav dobro. Tudi jaz sem: tak."

MED SLIKARJI.

Prvi: "Zadnjič sem naslikal sliko, ki je bila tako naravno izdelana, da so prileteli vrabci in začeli kljuvati po platnu!"
Drugi: "Gotovo so mislili, da je — gnoj!"

Današnji otroci.

Gospod: "Čedno dekletce si; zelo se mi dopadaš!"
Deklica (stara osem let): "Kako morete tako govoriti, ko ste že oženjeni!"

Popolnoma prav.

Žena: — Kako dolgo si bil večeraj v gostilni?
Mož: — Da polnoči!
Žena: — Čemu lažeš! Tvoj prijatelj mi je povedal, da ste bili do starih!
Mož: — To je bilo pa že danes in ne večeraj!

Drugi soprog.

— In potem, Jakob, te prosim, da z mojim prvim soprogom več toliko ne občuješ! I!
— Toda Marička! ... saj je vendar tako — hvaležen!"

Prav ima.

Ona: "Poglej, kam si se vsedel! Vstani vendar, ali ne vidiš, da je klop na novo pobarvana!"
On: "Čemu, zdaj je itak prepozno!"

Pravi umetnik.

— Tako, sedaj so mi pošle barve! Ker nimam drugega, kakor vosčilo (biks) naslikam nocturno.

Pozna ga.

Minka čita pismo bratrance dijaka svojemu očetu:
— Ljubi, dragi stric!
— Nehaj, Minka, nočem naprej slisati.
— Toda, papa, Janko vendar tako lepo piše.
— Kadar tako prične, rabi denar, ga že poznam.

SPOMINI.

Slikar: "Ali vas je že kdo kedaj slikal?"
Model: "O, prosim, ne spominjajte me na one čase!"

Previdnost.

Gospod Vladko pride neko noč precej pozno domov. Ne reče nič, ne zine nič, marveč poišče v omari dežnik, se vsede na sredo sobe in dežnik razpne. — Žena ga vsa začudena vpraša: "Vladko, kaj pa vendar počenjaš? Ali si ob pamet?"
Vladko: "Kaj še! Samo na grom in ploho čakam."

Preklic.

Podpisani obžalujem iz dna srca, da sem rekel občesposlovanemu gospodu Blažu Kobilu, da ni vreden, da mu pošten človek pljune v obraz. Na njegovo zahtevo prekličem tu javno, svoje razžaljive besede in rad odkrito priznam, da je gospod Blaž Kobil vreden, da mu pošten človek pljune v obraz.

KAKO GA JE UBOGALA.

— Kaj ti piše tvoj Ivo?
— Oh, pismo na osmih straneh, in vrh tega zahteva še častno besedo, da nikomur nič ne povem — toda čakaj, saj je lahko sama bereš!

Mike Cegare.

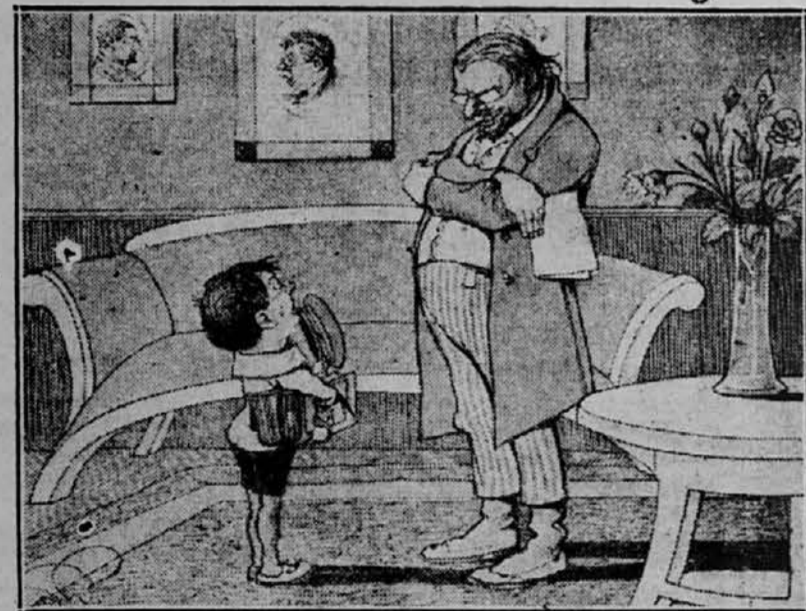
se pelje na ribji lov.

Vseeno.

"Kakšen kruh hočete?" vpraša pek kupa.
"Je vseeno! Saj je za slepeca!"

Neuremišljeno.

Domači učitelj: "Zakaj pa ne paziš v šoli, kaj ti razloži učitelj?"
Janezek: "Saj pazim, pa si ne morem vsega zapomniti!"
Domači učitelj: "Fante, če mene ne bi bilo, bi bil ti največji osel na svetu!"

V Avstriji je vse mogoče.

Ptujske občinskemu redarju: "Zakaj pa je prepovedano pod 10 kronami kazni, tukaj loviti ribe? Saj v tej vodi ni nič rib?"
Občinski redar: "Je vseeno — tupatam vendar kdo poizkusi svojo srečo!"

Računar.

— Čudim se, da si mogel vzeti tovarnarjevo hčer. Saj je to prava ničla.
— Ravno ničle, dragi, so mi pri njej najbolj ugajale.

Enostavno.

"Kaj se je treba toliko pripravljati za koncert! Košček bombaža v uho, pa je stvar rešena!"

Utrinek.

En gram sreče odvaga en kilogram pameti.

